

Medlem i denne Sal, fra hvem jeg har hørt udtale en Betragtning af vor Stilling, som jeg med Glæde har set stod som en aldeles enestaaende Betragtning; jeg sigter herved til det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen), som gjorde den Betragtning gjældende, at vi skulde affstaa hele vor Hær og lade nogle Penneføyere i Udlandet til at forsvare os. Dette er det ene af de Punkter, som man maa tage i Betragtning. Dernæst kommer Hensynet til Hærens Stilling lige overfor Befolkningen. Jeg mener dermed Hensynet til Hærens Stilling lige overfor Jøerne. Det vilde i mine Tanker være en væsentlig Fordel, om vi havde vor Hærorrdning saaledes indrettet, at den, om jeg saa maa sige, kunde gaa Haand i Haand med Befolkningen eller i alt Fald ikke staa sjendelig lige over for den. Endelig vilde jeg ogsaa anse det for et stort Gode, om disse Personer indenfor Hæren — her sigter jeg nærmest til Befalingsmændene — kom til at staa i det rigtige indbyrdes Forhold til Hæverandre, saaledes at ikke Misgreb fra en eller anden Side skulde have til Følge, at vi skulde savne den fornødne Tilgang i de forskellige Klasser. — Jeg skal nu gaa over til at omtale nogle Punkter, som allerede tidligere have været fremdragne. Jeg skal allerførst tage Hærens Rammer, Befalingsmændene i Almindelighed — de findes under § 17 — fordi jeg betragter Hærens Jøere som et saa væsentligt Led i Ordningen, at vi bør sætte dem paa en saadan Fod, at de ikke hindres i en fælles Samvirkning til det Heles, til Landets Bedste. Her staa saaledes: „Hærens Befalingsmænd ere Officerer, Underofficerer og Underkorporaler“; og saa staa der bagefter: „Hærens Officerer ere“. Jeg kunde nu tro, at denne Linie kun var indkommen ved en Feiltagelse, og jeg antager, at Alle i et saa demokratisk Land som Danmark maatte kunne blive enige om at stryge denne Linie: „Officerer, Underofficerer og Underkorporaler“; og kun slet og ret lade blive tilbage, at Hærens Befalingsmænd ere: Generalleutenerer, Generalmajorer, Oberster og nedester til Sergenter og Korporaler; saa at man med andre Ord ikke bibeholdt dette Skjel mellem Officerer, Underofficerer og Underkorporaler. Jeg tror ikke, at det vil være til Skade for Disciplinen i den danske Hær, jeg tror tværtimod, at det vil bevirke det Modsatte, hvis dette Skjel, der saa ofte træder frem, bortfalder, idet den Fortrolighed, som jeg kunde ønske var tilstede fra den højeste ned til den laveste Befalingsmand, ikke findes, saasnart der eksisterer en saadan Grændse mellem Officerer og Underofficerer. Jeg har tilladt mig at drage dette frem for navnlig at henlede den høitærede Krigsministers Opmærksomhed derpaa, saa meget mere, som jeg ikke kan negte, at det foreliggende Lovforslag, som vi nu have til Behandling, har imødekommet Hvertallet i denne Sal, og jeg har det Haab, at man ved en fortsat og alvorlig Behandling, som der saa ofte fra den

anden Side udtales Ønsker om, kunde opnaas Enighed om de Punkter, hvorom man endnu er uenig. — Jeg kommer nu til et af de Punkter, som allerede ere blevene omtalte af det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Boissen), med Hensyn til hvilket jeg ogsaa vil indrømme den høitærede Krigsminister, at der er gaaet frem i den Retning, som Hvertallet har udtalt i sin Betænkning. Jeg kan imidlertid ikke negte, at ogsaa jeg blev noget forundret ved at se, at den høitærede Krigsminister har bibeholdt Garnisonstjenesten; thi jeg troede, at man allerede nu to Aar efter, at Hærloven første Gang var fremlagt til Revision, var kommen til Erkendelse af, at denne Tjeneste er mere skadelig end gavnlig, ligesom ogsaa Motiverne til denne Paragraf have forundret mig, idet der deri staa, at det er nødvendigt at have dette Mandskab tilstede i Garnisonerne for at varetage de saakaldte løbende Forretninger, der finde Sted, saasom Arbejde paa Munderings- og Vaabenkamrene, Baagtjeneste osv. Jeg har nemlig troet, at de Forslag, der findes i den foreløbige Betænkning af 1873, vare trængte saaledes igjennem, at det maatte være blevet klart for alle Sider ogsaa i denne Sal og ikke mindst for den høitærede Krigsminister, at man maatte kunne anvende Militærarbeidere til et saadant Arbejde. Jeg er ligeledes overbevist om, at Ingen vil falde paa at tro, at denne eller hin Høisbefalende behøvede at have Vagt udenfor sig for at forhindre de Underordnede i at falde ind ad Døren og gjøre Uro og Mytteri. Hvis det var af den Grund, at Vagtmandskabet skulde være tilstede, da stod det sandelig slet til; jeg tror isøvrigt heller ikke, at et Par Soldater kunde afværge Sligt med Vaaben, hvori der hverken er Krudt eller Rugler. Naar man vil indvende, at de skulle være tilstede for at gjøre Honnør for de Bedkommende, saa tror jeg ikke, at en Eneste i Hæren vil sætte Pris paa en saadan Honnør; dette er man for lang Tid siden kommen ud over. Thi at anvende de egentlige Værnepligtige, Kombattanterne, til at gaa og banke Løt ud og pubse Geværer, tror jeg dog ikke har været Hensigten, naar man har sat denne Grændse eller dette Skjel mellem Kombattanter og Nonkombattanter. Jeg vil altsaa anbefale til den ærede Krigsministers gjentagne og allernøieste Overveielse, om vi ikke paa dette Punkt kunne anvende Militærarbeidere. — Et andet Punkt, som staa noget i Forbindelse hermed, er, hvad der angaar disse meget omtalte Vestepasere, et Punkt, som allerede idag er blevet berørt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Tvermoes). Da man nu i Stedet for, som den bestaaende Hærlov siger, der har fastsat, at de skulle udtages af Iffekombattanter, er gaaet over til at fastsætte, at de skulle udtages af dem, der ere dygtige til den egentlige Krigstjeneste, kan jeg ikke Andet end udtale min Beslagelse over